

(המשך מעמוד 9)

היתה הדבר הבלתי-ינעם היחידי שאירע באותה דירה. כעת, כשישבנו בדירה, הייתי יותר ניגור. זה, המתח לא עזב אותי, אך לפחות הרגשתי מוגנת. בארון-הספרים הבחנתי בספריהם של יצחק רבין ושימרון פרס, בספרו של מנחם בגין, המרד, לצד ספר של לאה צמל וחוברת של שיה לוחמים. ישבנו כמחצית השעה ולא כליכך ידענו למה מחכים. אז גם הציע לנו אמאד שאקור להיפגש עם הטייס הישראלי השבוי, אהרון אחיעזר.

נינוח וחביב לילדים

או נשמע צילצול בדלת. במקום מושבי הבחנתי ביאסר ערפאת. אחת

הילדות הקטנות שהיו בדירה קפצה עליו והוא מיהר לחבקה. הוא נכנס לחדר, התחבק עם כל הנוכחים, חיבק ממור שכות את אורי אבנרי ואמר לו: "השתר כתבותיך". אחר-כך חיבק אותי ואת ענת. הוא שפע חיוכים.

האמת היא שהמצלמה עושה לו עוול. יאסר ערפאת הוא מאוד לא פוטוגני. בתמונות הוא נראה תמיד מוזנח ומריר של. עכשיו הוא היה לבוש בחליפת חא-קי צבאית מגוהצת ומסודרת, ועל מגי פיים חומים שהגיעו לקרסוליו וחבש כור בע ביגנון פידל קאסטרו. את לחייו של ערפאת מעטר זקן מלא. אפור, עם כתמים שחורים, מה שבתמונות יוצר רושם כאי-לו יש לו תמיד זיפי זקן בני יומיים-שלושה. שפתיו הברשניות, שבמצאות הופכות את פניו לרכות, ועיניו החומות ירוקות, שהן גדולות ורנות מאוד, מצ-

טלמות כליכך גרוע, עד שהן מקנות לו מבט מטורף. דבר נוסף שהבחנתי בו אצל ערפאת הן ידיו. יש לו ידיים קטנות, לבנות ועדינות מאוד. במשך כל השעתיים וחצי שהיינו בחברתו הוא לא הפסיק לנדנד בעצבנות את רגלו.

השיחה איתו התנהלה בנינוחות, בשר קט. מדי פעם הוא פנה לעוזריו כדי שיתרגמו לו מלה מסוימת מערבית לעברית. בסך-הכל הוא עורך אצלי מח-שבות על בגין, גם הוא, כמו בגין, אהב ילדים ואהב לעשות מזה עניין. הוא לא הפסיק לנשק, להבק ולשחק עם ילדתו הקטנה של אמאד שאקור. הילדה, כמו כל אנשיו, מכנה אותו בשם אבו-עמאר. שמו המלא הוא יאסר ערפאת אליחור סיני. חסידיו טוענים שנולד בירושלים, והוא בן למישפחת אל-חוסייני-הנוודעת. אך האמת היא שיאסר ערפאת נולד בעזה. כמו בגין, מדבר גם הוא על דברים

חשובים וגדולים ומסביר אותם כמו לילי-דים קטנים. הוא נוהג לקחת מצב ולהא-ניש אותו. הנהנה מאוד להביא דוגמות מה-היסטוריה של העם היהודי ומרבה להש-תמש בדימויים מהשואה ולהזכיר את היטלר.

אמרתי לו שברחוב הישראלי חושבים ששלום. או אפילו משאומתן עם הפלס-טינים. אינו אפשרי, ולוא רק בגלל העוב-דה שרבים מאמינים שהפלסטינים רר-צים לזרוק את כל היהודים לים. יאסר ערפאת טען בהחלטיות שוהי עלילה הישורה זאת מייד לעלילות-הדם של מעלילים על היהודים. הוא אמר שהוא יודע שיש החושבים שהדברים נאמרו, אך טען שאיש לא אמר זאת. אבנרי אמר לו שאחמד שוקיירי אמר זאת. ער-פאת הכחיש וטען בתוקף שוהי עלילה.

אלבום עם הקדשה

פ עמון הרדת לא חדל לצלצל. למ-קום הגיע שפיק אל-חוס, נציג אש"ף באו"ם. אחריו הגיע מחמוד דרוויש, הנח-שב לגדול המשוררים הפלסטינים. דר-וויש הוא לילד חיפה ומדבר עברית רהר-טה. מאוחר יותר הגיע ראש-לישכתו של יאסר ערפאת, הדי"ר גאזי חורי, והביא-לו כמה מיכתבים לחתימה, ומחמוד לאבדי, דובר אש"ף.

השיחה היתה פתוחה מאוד. ערפאת ענה על כל השאלות. כשאמרתי לו שה-עם הפלסטיני אינו מכיר בעם היהודי הוא אמר לי שאין טעות גדולה מזאת. "איך אני יכול להיות אנטי-שמי, אני עצמי שמי!" הוא רק חזר ואמר שהעם הפלסטיני אינו מכיר בציונות, ושאי-אפי-שר לדרוש ממנו שיכיר בציונות. ערפאת מרבה לדבר בעורת ידיים. הוא אוהב לגעת באנשים שהוא משוחח א-י-תם. בשלב מסויים, במהלך השיחה, הוא טילטל את כתפי, חיבק אותי וגרם לי למבוכה רבה. כששאלתי אותו אם הוא יודע עברית, הוא אמר לי בעברית: "בטח! אני אהב אותך. מה שלומך?" היה צחוק גדול ומחמוד דרוויש הציע לי להתחתן עם ערפאת. אולי כך נפתור את הבעיה? שאלתי איזו בעיה וערפאת הסביר: "הם רוצים שאני אתחתן. הם מאמינים שאם אני אתחתן אני לא אע-בוד עשרים שעות ביממה, ואקדיש יותר שעות לעצמי".

אחרי שנגענו קצת מהבדיחה, חזרנו וביקשנו לראות את הטייס השבוי. ער-פאת אישר מייד. שאלתי את השאלה שהציקה לי מהרגע שבו נכנסנו לביירות המערבית: ביקשתי לדעת אם מצויים בידי אש"ף שבויים נוספים. ערפאת אמר בתוקף שהשבוי היחידי שבידי אש"ף הוא אהרון אחיעזר. הוא טען שאין בידי אש"ף שבויים נוספים.

מאוחר יותר הוסיף לאבדי שמדובר בביירות בלבד. לא ידוע להם על שבויים באזורים אחרים, אך בביירות בוודאות אין יותר שבויים. הגיעה הטלוויזיה הגרמנית. בתחילה סוכס ערפאת ואבנרי רק יצטלמו לט-לוויזיה. איש לא האמין שערפאת ידבר. אבל הוא לא רק דיבר, אלא אף האריך בדיבור. היה רגע מסויים בראיון, מייד אחרי שערפאת נכנס לחדר, שבו התי-בקשנו. ענת ואני, לעיוב ביחד עם הנר-כחים. בכלל, ברגע שנכנס לחדר ער-פאת היתה תכונה רבה באוויר. אנשים זזו, קמו, התרגשו. אך כשהתבקשנו לע-זוב את המקום, עברה בי הרגשה קשה. בסוף היה זה ערפאת שביקש שנישאר. עוזריו טענו שמוטב שישאר לבד עם אורי אבנרי, וערפאת אמר: "אם זהו רצונו של אורי אבנרי, אז בבקשה." אורי מיהר להגיד שאין זה רצונו כלל, והוא מבקש שישאירו את ענת ואותי במקום. להפתעתי הרבה נשארו כל הנר-כחים בחדר.

אחרי צילומי הטלוויזיה קם ערפאת ללכת. הוא התנצל ואמר שיש לו פגי-שה רחופה עם ראש-ממשלת לבנון לשי-עבר צאיב סלאם. לפני שהלך, נתן לאורי רי אבנרי אלבום גדול עם ציורים וחתם עליו. אחר-כך לחץ את ידיו כולם ויצא מהחדר.

סיור מודרך עם דובר אש"ף

וזשנתו הכבטנו אחד בשני כלא מאמינים. עשינו את זה! הישגנו ראיון עיתונאי ממדרגה ראשונה! לא

האיצטדיון לפני איצטדיון הספורט על שם כמיל שמעון בבירות ה-מערבית, כפי שהוא נראה על גבי גלויה, לפני הפצצת חיל-האוויר הישראלי. האיצטדיון, כמו השדרה שבה הוא מצוי, נקרא על שם נשיא לבנון לשעבר שמעון, מי שגייס את התקציב. בלבנון מקובל לכבד אדם בעודו בחיים ולקרא למקומות על שמו.

האיצטדיון אחרי איצטדיון הספורט, כפי ש-הוא נראה אחרי שהופצץ על-ידי מטוסי צה"ל. באיצטדיון היו מאגרי תחמושת, למרות שמחמוד לאבדי, דובר אש"ף, טען כי הפלסטינים נהגו לשמור במקום טחינה ושמן זית. זהו החלק הדרומי של האיצטדיון. ענת ביקשה לצלם את החלק הצפוני, אך הדבר נאסר עליה.